

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21.03.2007, sp. zn. 26 Cdo 1153/2006, ECLI:CZ:NS:2007:26.CDO.1153.2006.1

Číslo: 28/2008

Právní věta: Výpověď z nájmu bytu v domě v podílovém spoluvlastnictví lze dát na základě většinového souhlasu podílových spoluvlastníků. Soud může přivolit k výpovědi pronajímatele z nájmu bytu z důvodu potřeby bytu toho z jeho dětí, v jehož prospěch dal výpověď z nájmu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 21.03.2007

Spisová značka: 26 Cdo 1153/2006

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Nájem bytu

Předpisy: § 139 odst. 2 písm. a) předpisu č. 40/1964Sb.
§ 711 odst. 1 písm. a) předpisu č. 40/1964Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Liberci rozsudkem ze dne 7. 12. 2004 vyhověl žalobě a přivolit k výpovědi žalobců z nájmu žalované k „bytu č. 3, v 1. patře vpravo, o velikosti 1+2, I. kategorie, č. p. 1221 v L., R. ulici“ (dále jen „předmětný byt“, resp. „byt“ a „předmětný dům“, resp. „dům“), určil, že tříměsíční výpovědní lhůta počne běžet prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po právní moci rozsudku, žalované uložil povinnost byt vyklidit a vyklizený předat žalobcům po uplynutí výpovědní lhůty do patnácti dnů po zajištění přiměřeného náhradního bytu, žalobce zavázal k náhradě stěhovacích nákladů, které žalované vzniknou, a rozhodl o nákladech řízení.

K odvolání žalované K r a j s k ý s o u d v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci jako soud odvolací rozsudkem ze dne 13. 9. 2005 citovaný rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení účastníků.

Soudy obou stupňů vzaly z provedených důkazů mimo jiné za prokázáno, že žalobci jsou spoluvlastníky předmětného domu se spoluvlastnickým podílem 53/100, že žalované dali výpověď z nájmu předmětného bytu podle § 711 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném v době dání výpovědi z nájmu bytu (a ve znění do 30. 3. 2006), odůvodněnou nejprve bytovou potřebou dcery Š. D. a zetě R. D. bydlících v B. a posléze (při jednání u soudu prvního stupně) aktuálnější bytovou potřebou dcery P. V. a zetě M. V. Na tomto skutkovém základě soudy obou stupňů především dovodily, že jsou-li žalobci spoluvlastníky předmětného domu se

spoluvlastnickým podílem v rozsahu 53/100, jsou v dané věci aktivně věcně legitimováni. Poté rovněž dovodily, že uplatněný výpovědní důvod podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. v podobě bytové potřeby P. V. a M. V. je dán, a proto žalobě vyhověly. Odvolací soud dodal, že výpověď z nájmu bytu obsažená v žalobě byla sice (původně) odůvodněna bytovou potřebou dcery žalobců Š. D., avšak „v průběhu řízení došlo ke změně osoby, u které vyvstala naléhavější bytová potřeba, P. V.;“ podle názoru odvolacího soudu šlo „pouze o změnu osoby, tedy skutkových okolností, nikoliv však změnu výpovědního důvodu“.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 59/2005 Sb. V dovolání především zpochybnila aktivní věcnou legitimaci žalobců, přičemž v této souvislosti soudům obou stupňů vytkla, že nezjišťovaly stanovisko ostatních spoluvlastníků předmětného domu, byť dům je v podílovém spoluvlastnictví více osob. Podle názoru žalované nejde v případě žaloby na přivolení k výpovědi z nájmu bytu o běžnou záležitost, a proto mělo být postupováno podle § 139 odst. 2 a 3 obč. zák. a mělo být tudíž zjišťováno stanovisko ostatních spoluvlastníků předmětného domu. Podle názoru žalované nemohou žalobci „opírat svá práva (ani) o jakousi smlouvu o sdružení uzavřenou mezi nimi a předchozími podílovými spoluvlastníky,“ kteří již v době podání žaloby nežili. Uvedla také, že výpověď z nájmu bytu je neurčitá, neboť žalobce při jednání u soudu prvního stupně po jejích námitkách oznámil, že „na uplatněném výpovědním důvodu netrvá, výpovědní důvod mění ve prospěch jiných osob,“ avšak „přesně nový výpovědní důvod nespécifikoval a neuvedl, jakým způsobem ho mění a kdo je onou osobou, v jejíž prospěch má být přivoleno k výpovědi z nájmu bytu ... jako takový tento úkon proveden nebyl ... bylo pouze konstatováno, že je požadován byt pro jinou dceru, než pro kterou byla výpověď skutečně dána.“ Pokud navíc další osobou, v jejíž prospěch měla být dána výpověď z nájmu bytu, má být dcera žalobců P. V., pak je žalovaná přesvědčena, že výpovědní důvod podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. není naplněn, je-li bytová potřeba této dcery žalobců uspokojena bydlením v bytě, který má její manžel od svého zaměstnavatele. Navrhla, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce Ing. P. H. ve vyjádření k dovolání vyvracel správnost dovolacích námitek žalované, a to poukazem na konkrétní okolnosti uvedené ve vyjádření.

Podle čl. II bodu 3. zákona č. 59/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 4. 2005) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. Bylo-li napadené rozhodnutí vydáno dne 13. 9. 2005, tedy po 1. 4. 2005, kdy uvedená novela nabyla účinnosti, avšak po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů (srovnej čl. II, bod 2. a 3. přechodných ustanovení zákona č. 59/2005 Sb.), Nejvyšší soud jako soud dovolací projednal dovolání a o něm rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 59/2005 Sb.

Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění podmínky povinného advokátního zastoupení dovolatelky (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.).

Poté se Nejvyšší soud zabýval otázkou přípustnosti tohoto mimořádného opravného prostředku (§

236 odst. 1 o. s. ř.), neboť toliko z podnětu přípustného dovolání lze správnost napadeného rozhodnutí přezkoumat z hlediska uplatněných dovolacích důvodů.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Přípustnost dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu se řídí ustanoveními § 237 odst. 1 písm. b) a c) o. s. ř. Vady podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. a ani vady uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. přípustnost dovolání nezakládají a lze je přezkoumat pouze v případě přípustného dovolání (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

Podle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. není dovolání v dané věci přípustné proto, že rozhodnutí soudu prvního stupně, potvrzené napadeným rozsudkem, bylo jeho prvním rozhodnutím ve věci.

Podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., tj. ustanovení, o něž přípustnost svého dovolání opřela dovolatelka, je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přitom podle § 237 odst. 3 o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam (odstavec 1 písm. c/) zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Z toho, že přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je spjata se závěrem o zásadním významu rozsudku po stránce právní, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá pouze pro posouzení otázek právních. Způsobilým dovolacím důvodem, jímž lze dovolání odůvodnit, je v tomto případě zásadně jen důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jehož prostřednictvím lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci; není jím naopak důvod, kterým lze vytýkat nesprávnost skutkových zjištění (§ 241a odst. 3 o. s. ř.). Jelikož ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř. je dovolací soud - s výjimkou určitých vad řízení - vázán uplatněným dovolacím důvodem, jsou pro úsudek, zda rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam či nikoliv, relevantní pouze otázky (z těch, na kterých rozhodnutí odvolacího soudu spočívá), jejichž posouzení odvolacím soudem dovolatel napadl, resp. jejichž řešení v dovolání alespoň zpochybnil.

Rozhodnutí odvolacího soudu je založeno mimo jiných rovněž na právních závěrech, že žalobci jako spoluvlastníci předmětného domu v rozsahu 53/100 jsou - z důvodů uvedených v napadeném rozsudku - aktivně věcně legitimováni, že výpovědní důvod podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. byl řádně uplatněn i vůči druhé dceři žalobců P. V., u níž vyvstala naléhavější bytová potřeba, a šlo zde pouze „o změnu osoby, tedy skutkových okolností, nikoliv však změnu výpovědního důvodu“, a že ve vztahu k ní je výpovědní důvod podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. naplněn. Správnost těchto právních závěrů dovolatelka v dovolání - s přihlédnutím k jeho obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) - napadla. Z pohledu dovoláním napadeného rozsudku by proto mohlo jít o otázky zásadního právního významu.

Dovolací soud zastává názor, že zásadně právně významnou nemůže být otázka aktivní věcné legitimace žalobců, neboť tuto otázku odvolací soud vyřešil v souladu s ustáleným názorem zaujímaným v soudní praxi.

Ustálená soudní praxe dovodila, že rozhodování o tom, komu bude pronajata část společné nemovitosti, jejíž účelové určení zůstalo nezměněno, nelze považovat za důležitou změnu společné věci ve smyslu § 139 odst. 3 obč. zák.; určení (nového) nájemce části nemovitosti, která již byla pronajata k témuž účelu, je hospodařením se společnou věcí ve smyslu § 139 odst. 2 obč. zák. (srov.

rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2000, sp. zn. 22 Cdo 400/98, uveřejněný v sešitě č. 3 z roku 2000 časopisu Soudní rozhledy). Hospodařením se společnou věcí (ve smyslu § 139 odst. 2 obč. zák.) je také určení, kdo bude nájemcem bytu ve společném domě (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2002, sp. zn. [22 Cdo 205/2002](#), uveřejněné pod C 1239 ve svazku 17 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu). Hospodaření se společnou věcí ve smyslu § 139 odst. 2, věty první, obč. zák. zahrnuje i užívání věci jejími spoluvlastníky (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 1999, sp. zn. [22 Cdo 2528/98](#), a ze dne 21. 5. 1998, sp. zn. 2 Cdon 347/97, uveřejněné pod č. 31 v sešitě č. 5 z roku 2000 a pod č. 22 v sešitě č. 4 z roku 1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Jde-li o rozhodování spoluvlastníků (ve smyslu § 139 odst. 2 obč. zák.), pak v poměrech projednávané věci nelze přehlédnout právní závěry, které Nejvyšší soud přijal v posléze citovaném rozsudku, tj. že většinou, počítanou podle velikosti podílů, rozhodují spoluvlastníci i o užívání bytu ve společném domě jedním z nich. K těmto závěrům se Nejvyšší soud přihlásil také v rozsudcích ze dne 4. 10. 2006, sp. zn. [26 Cdo 1481/2005](#), uveřejněném pod č. 3 v sešitě č. 1 z roku 2007 časopisu Soudní judikatura, a ze dne 21. 6. 2001, sp. zn. [22 Cdo 2104/99](#), v němž dovedl mimo jiné právní závěr, že právo spoluvlastníka užívat společnou věc je dáno dohodou spoluvlastníků nebo rozhodnutím většiny spoluvlastníků, počítané podle velikosti podílů. Z uvedeného vyplývá, že má-li být přijato určité rozhodnutí týkající se hospodaření se společnou věcí podle § 139 odst. 2 obč. zák. (tj. rovněž dání výpovědi z nájmu bytu ve společném domě, resp. podání žaloby na přivolení k výpovědi z nájmu tohoto bytu), musí se pro ně vyslovit nadpoloviční většina určená podle výše podílů (tj. nad 50 %).

Dovolací soud však dospěl k závěru, že napadenému potvrzujícímu rozhodnutí odvolacího soudu lze přisoudit zásadní právní význam pro řešení otázky, že výpovědní důvod podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. byl řádně uplatněn i vůči druhé dceři žalobců P. V., u níž vyvstala naléhavější bytová potřeba, a šlo zde pouze „o změnu osoby, tedy skutkových okolností, nikoliv však změnu výpovědního důvodu“. Je-li podle závěru dovolacího soudu napadené rozhodnutí zásadně právně významné, stává se tím dovolání – pro řešení uvedené otázky – přípustným podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Podle § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř. dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden; přitom je vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil. Z ustanovení § 242 odst. 3, věty druhé, o. s. ř. vyplývá povinnost dovolacího soudu přihlídnout k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k tzv. jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.). Existence uvedených vad namítána nebyla a tyto vady nevyplývaly ani z obsahu spisu.

Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. lze odvolacímu soudu vytknout, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Ustálená soudní praxe dovedla, že požadavku skutkové konkretizace výpovědního důvodu podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. odpovídá, aby pronajímatel ve výpovědi též uvedl, ve prospěch které z osob v tomto ustanovení uvedených byt potřebuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 1998, sp. zn. 3 Cdon 1477/96, uveřejněný pod č. 38 v sešitě č. 4 z roku 2000 časopisu Soudní judikatura). Soudní praxe se ustálila rovněž v názoru, že výpověď z nájmu bytu může být dána až v průběhu řízení – její účinky mohou nastat až po dni zahájení řízení o přivolení k výpovědi z nájmu bytu. Tak tomu je tehdy, učiní-li pronajímatel, který nedoručil výpověď nájemci dříve, výpověď součástí žaloby o přivolení k výpovědi z nájmu bytu; účinky výpovědi pak nastanou až v souvislosti s doručením stejnopisu žaloby žalovanému nájemci (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 1997, sp. zn. 2 Cdon 37/97, uveřejněný pod č. 55 v sešitě č. 7 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura, a ze dne 19. 7. 2001, sp. zn. [20 Cdo 2937/99](#), a dále např. rozhodnutí uveřejněné pod R

26/1996 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Rozhodovací praxe soudů je však zajedno i potud, že výpověď z nájmu bytu se může stát předmětem řízení i v rámci postupu podle § 95 o. s. ř., kdy soud připustí navrhanou změnu žaloby a dále jedná již o přivolení k oné „další“ výpovědi (takovýto postup však nepřichází v úvahu v řízení odvolacím); nelze tedy dovozovat, že nová výpověď se může stát předmětem soudního řízení pouze a výlučně na základě nové žaloby (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 1996, sp. zn. 2 Cdon 546/96, ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. 2 Cdon 294/96, ze dne 31. 7. 2000, sp. zn. [20 Cdo 2176/98](#), uveřejněné pod č. 40 v sešitě č. 3 z roku 2001 časopisu Soudní judikatura, a ze dne 29. 10. 2003, sp. zn. [26 Cdo 1481/2002](#)). V usnesení ze dne 18. 12. 2001, sp. zn. [26 Cdo 2357/99](#), uveřejněném pod č. 74 v Přehledu judikatury ve věcech nájmu bytu, ASPI Publishing s. r. o., 2003, a pod C 917 ve svazku 13 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, Nejvyšší soud výslovně dovodil, že pronajímatel může dát nájemci novou (další) výpověď z nájmu bytu i v průběhu řízení o přivolení k výpovědi předchozí; tato nová výpověď se může stát předmětem probíhajícího řízení za předpokladu, že pronajímatel – žalobce současně změní žalobu a soud tuto změnu připustí. Takovýto postup nepřichází v úvahu v řízení odvolacím. Platí-li zároveň, že je věcí pronajímatele, jakou formu doručení výpovědi zvolí, není vyloučeno, aby žaloba o přivolení k výpovědi z nájmu bytu byla doručena žalovanému nájemci v průběhu řízení před soudem prvního stupně dříve, než výpověď, k níž má soud přivolit. Tento postup plně odpovídá zásadě upravené v § 154 odst. 1 o. s. ř., podle níž je pro rozsudek rozhodující stav v době jeho vyhlášení (okamžik vyhlášení rozsudku je rozhodující pro zjištění skutkového stavu věci). Pro rozhodnutí ve věci samé je pak mimo jiné určující zjištění, zda výpověď byla pronajímatelem nájemci účinně dána a zda k tomuto okamžiku byl dán uplatněný výpovědní důvod.

V projednávané věci z obsahu spisu vyplynuly následující skutečnosti. Žalobci se žalobou podanou u soudu prvního stupně dne 5. 3. 2004 domáhali, aby soud přivolil k jejich výpovědi z nájmu žalované k předmětnému bytu, výpověď z nájmu bytu uplatněnou podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. a odůvodněnou bytovou potřebou dcery Š. D. a zetě R. D. bydlících v B. učinili součástí žaloby a ve výpovědi řádně uvedli rovněž výpovědní lhůtu. Při jednání u soudu prvního stupně dne 2. 12. 2004 žalobce Ing. P. H. mimo jiné uvedl, že (žalobci) „trvají na žalobě i na tom, jak důvody byly v žalobě popsány,“ a zdůraznil, že ovšem v současné době se jim jeví jako naléhavější bytová potřeba jejich další dcery a zetě, a to P. V. a M. V., kterým se dne 29. 5. 2004 (tj. po podání žaloby) narodila dcera. Současně uvedl, že tito bydlí ve služebním bytě zaměstnavatele zetě M. V. v J. a že zeť hodlá ukončit pracovní poměr u svého zaměstnavatele, neboť od února 2005 má zajištěno perspektivnější zaměstnání v L. Soud prvního stupně usnesením ze dne 2. 12. 2004 „rozšíření žalobního návrhu ohledně potřeb P. V. připustil“ a poté rozsudkem ze dne 7. 12. 2004 žalobě vyhověl, neboť shledal, že uplatněný výpovědní důvod podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. v podobě bytové potřeby dcery žalobců P. V. je dán. Odvolací soud vyhovující rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a dodal, že „v průběhu řízení došlo ke změně osoby, u které vyvstala naléhavější bytová potřeba, P. V.“, avšak šlo „pouze o změnu osoby, tedy skutkových okolností, nikoliv však změnu výpovědního důvodu“.

Z uvedeného vyplývá, že soudy přivolily k výpovědi z nájmu bytu podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. z důvodu bytové potřeby dcery žalobců P. V. přesto, že žalobci dali žalované výpověď podle citovaného ustanovení pouze z důvodu bytové potřeby dcery Š. D. a zetě R. D. a – v rozporu se shora uvedenou judikaturou – nedali (v průběhu řízení) žalované novou (další) výpověď z nájmu bytu odůvodněnou bytovou potřebou dcery P. V. Přitom podle názoru dovolacího soudu je nerozhodné, že jak Š. D. tak také P. V. dcery žalobců. Musí-li být písemná výpověď, na jejímž základě zaniká nájem bytu (srov. ustanovení § 710 odst. 1 obč. zák.), doručena nájemci, pak – jde-li o výpověď z důvodu bytové potřeby dítěte podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. – musí taková výpověď obsahovat konkretizaci dítěte, pro něhož pronajímatel byt potřebuje (srov. odůvodnění již citovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 1998, sp. zn. 3 Cdon 1477/96). Není-li osoba dítěte ve výpovědi z nájmu bytu podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. takto konkretizována, je vyloučena možnost adekvátní obrany nájemce, a to zejména v případě, kdy pronajímatel má více dětí a každé z nich má

jinou bytovou potřebu, neboť žije v jiných bytových poměrech.

V tomto směru tedy byl dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. užit opodstatněně.

Za této situace Nejvyšší soud podle § 243b odst. 2, věty za středníkem, o. s. ř. napadené rozhodnutí zrušil, aniž se - z důvodu nadbytečnosti - zabýval otázkou naplněnosti výpovědního důvodu podle § 711 odst. 1 písm. a) obč. zák. ve vztahu k dceři žalobců P. V., resp. také k jejich zeti M. V. Jelikož důvody, pro něž bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, dovolací soud zrušil i toto rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení soudu prvního stupně (§ 243b odst. 3, věta druhá, o. s. ř.).